

De dochters van Zelafead

Uit opgravingen in het verleden is duidelijk gebleken dat de vrouw in Israël volstrekt niet de minderwaardige plaats had die zij onder de heidenen heeft gehad en in sommige landen nog heeft. Maar vóór deze opgravingen wist elk getrouw Bijbelonderzoeker het al lang, hoe God in Israël de vrouw een gelijkwaardige plaats heeft gegeven naast de man. Nee, niet dezelfde plaats, maar wel een gelijkwaardige plaats. Gods Woord geeft duidelijk de positie van de man aan als hoofd, maar vertelt ook even duidelijk welke belangrijke positie de vrouw in Gods oog behoort in te nemen!

In de moeder van het volk Israël, in Sara, is zo mooi getekend hoe de vrouw naar Gods gedachten zich openbaren moet: onderdanig aan haar man. Sara verlaat met Abraham land en volk en gaat overal met hem mee; zij noemt hem 'heer' (Gen. 18:12; 1 Petr. 3:6) en toch zichzelf bewust, met waardigheid opkomend voor haar rechten en belangen, voor Gods beloften (Gen. 21:10), zodat God Zelf tot Abraham moet zeggen dat hij naar Sara moet luisteren!

Opmerkelijk, vooral in dit opzicht en zeer leerrijk voor onze tijd, is de treffende geschiedenis van de dochters van Zelafead, die ons in het boek Numeri wordt medegedeeld, en die wij overdenken willen, opdat wij eruit leren hoe de vrouw zich heeft te openbaren.

'Niet met geloof gepaard'. Dat was het oordeel dat door God uitgesproken werd over het volk Israël als geheel, toen het zich in de woestijn bevond. Gods woord hoorden zij wel, zegt Hebréeën 4, maar 'bracht hun geen nut, omdat het in hen die hoorden, niet met geloof gepaard ging' (vs. 2). Als gevolg daarvan werden allen door het oordeel getroffen: hun lichamen vielen in de woestijn.

Hoe mooi komt tegenover dit ongeloof het geloof uit van de dochters van Zelafead! Aan het eind van Numeri 26 wordt ons meegedeeld hoe alle getelden in de woestijn van Sinaï door ongeloof waren omgekomen en hoe ze daarvoor gestraft werden. Maar in het begin van Numeri 27 wordt over het geloof van een vijftal jonge meisjes gesproken en er wordt ook aangetoond wat daarvan de heerlijke gevolgen waren.

Niet minder dan vijf keer worden de dochters van Zelafead in de Bijbel genoemd. In 1 Kronieken 7:15 wordt alleen gezegd dat Zelafead dochters had. Maar in Numeri en Jozua worden hun namen vier keer medegedeeld (Num. 26:33; 27:1-11; 36:2-12; Jozua 17:3-6). In Numeri 36 is de volgorde van de namen anders dan in de andere drie plaatsen, omdat het daar gaat over het huwelijk van deze jonge dochters en zij er dus niet naar de leeftijd, maar naar hun trouwtijd worden genoemd; daarom vinden we dan ook de vijfde dochter als tweede vermeld. Dat zo vaak over deze dochters wordt gesproken en telkens de lange rij van hun korte namen in de Schrift voorkomt, is wel een bewijs van de grote plaats die zij innemen in het hart van God. Geen van deze namen mocht worden vergeten: Machla, Noa, Hogla, Milka, Tirza. Deze vrouwen zijn, jong als ze waren, trouw geweest. Getrouwheid wordt door God nooit vergeten, maar ook in onze moderne tijd, rijk beloond.

Getrouwheid is geen slaafse onderwerping. Deze vrouwen namen zelfbewust een plaats in onder Israël, net als eens Maria van Bethanië, die, ondanks de aanmerkingen van de discipelen, uit volle overtuiging naar de Heer Jezus ging en Hem balsemde. Zij kwamen op voor hun rechten als getelden, voor het recht van het erfdeel van hun vader, maar tegelijkertijd bleven zij nederig en afhankelijk: zij vroegen raad, zij wilden Gods gedachten weten en zij onderwierpen zich onvoorwaardelijk aan het woord van de Heer en deden dat wat Gods Woord had gezegd.

Laten wij nu de belangrijke lessen nagaan die de Schrift ons meedeelt over deze gelovige vrouwen vóór en na hun huwelijk. De dochters van Zelafead hadden een begeerte. Het is opmerkelijk dat zij allen dezelfde wens hadden. Er was geen jaloezie van de een jegens de ander. Er was geen andere

gezindheid bij een van hen. Allen wilden graag de erfenis van hun vader hebben, niet om het bezit, maar om de naam van hun geliefde en geëerde vader in het leven te houden. Zij wisten dat dit tegen de wet was, die alleen sprak van het overgaan van de erfenis op de zonen. Maar zij voelden aan dat ook zij, al waren zij vrouwen, voor de erfrechten mochten opkomen.

Nu zijn hierbij twee dingen zo mooi.

- Ten eerste is het mooi dat God het in Zijn hart had deze rechten te geven, maar dat Hij wachtte tot deze vrouwen er zelf om zouden vragen. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat, als in hoofdstuk 26:33 Zelafead wordt genoemd, erbij gezegd wordt dat hij geen zonen, maar dochters had; en dan worden de namen van de dochters genoemd, terwijl daar de geslachten van Manasse, uit welke stam Zelafead was, worden geteld.
- Ten tweede is het mooi dat deze meisjes de juiste weg gingen. Zij namen niet de toevlucht tot propaganda maken voor hun beginselen. Zij wekten niet andere vrouwen op om mee te doen en ook op te komen voor hun rechten. Nee, zij naderden tot de Heer. Van Hem alleen wilden zij de toestemming hebben en anders niet. God had immers op aarde Zijn dienaren die zij hadden te erkennen.

Zo stonden zij voor het aangezicht van Mozes, van Eleazar, de priester en voor het aangezicht van de leiders en heel de gemeenschap, aan de deur van de tent van ontmoeting. Drie keer wordt 'voor het aangezicht' herhaald (S.V. Num. 27:2), omdat er ons door gezegd wordt dat zij met hun begeerte kwamen, niet alleen voor God, maar ook voor de leider van Israël, voor de priester en voor de vertegenwoordigers van de gehele gemeente van Israël.

Hoe leerrijk is dit voor ons! God wacht op ons. In Ezechiël 36:37 lezen we: 'Opnieuw zal Ik hierom door het huis van Israël gevraagd worden om dit voor hen te doen. Ik zal hen even talrijk aan mensen maken als aan schapen'. God had dit in Zijn hart, maar Hij wilde er door Zijn volk Israël om gevraagd worden en het dan doen. God wil dat ons geloof openbaar wordt en dat wij rekenen op Hem en op Zijn goedheid, ook als Hij ons geen aanwijzingen gaf. Maar dan moeten we in vertrouwen tot God naderen, voor Zijn aangezicht, en in alles de rechte weg ook gaan.

Juist als we opkomen voor bepaalde dingen die we billijk achten, laten we ons zo licht door het vlees leiden, nemen we soms een houding en toon aan die niet passen en gaan we soms voorbij aan hen tot wie we ons in de eerste plaats moesten wenden om hun gedachten te weten. En hoe snel komt de mens ertoe om de strijd voor een alleszins rechtvaardige zaak te strijden zonder God; dan moet ze mislukken.

Als nu de dochters van Zelafead genaderd zijn, zeggen ze: 'Onze vader is gestorven in de woestijn, hoewel hij zelf niet behoorde tot de aanhang van hen die tegen de HEERE hadden samengespannen, tot de aanhang van Korach; hij is om zijn eigen zonde gestorven. Hij had echter geen zonen. Waarom zou de naam van onze vader uit het midden van zijn geslacht worden weggenomen, alleen maar omdat hij geen zoon had? Geef ons bezit te midden van de broers van onze vader' (Num. 27:3-4). Welk een moed! Ze durven zich uit te spreken voor de leiders en de grote menigte. Ze maken hun mening bekend, spreken hun verwachting uit en komen dan met een duidelijk verzoek. Ook kiezen ze hun woorden juist en pleiten op goede gronden.

Uit dit alles zien wij hoe bij de vrouw bescheidenheid met kordaatheid kan samengaan en nederigheid met begaafdheid. En is dit niet mooi? Slechts wanneer de vrouw haar plaats verlaat, en dus haar bescheidenheid, haar nederigheid en ook haar gehoorzaamheid aan de door God gegeven positie uit het oog verliest, zijn al haar flinkheid en bekwaamheid onaantrekkelijk.

De dochters van Zelafead beginnen met het goede in hun vader te prijzen. Nee, hij was geen oproermaker geweest, zoals Korach en de zijnen. Hij was wel gestorven in de woestijn, maar in zijn

zonde, dat wil zeggen in de zonde waardoor allen in de woestijn gestorven waren: het algemene kwaad van Gods stem niet gehoorzaam te zijn geweest.

Als wij iets willen ontvangen, mogen wij ons wel degelijk beroepen op onze vader, op onze moeder, en voor God uitspreken wat zij waren of niet waren. David beroept zich twee keer op zijn moeder, opdat God zijn begeren zou vervullen. 'Verlos de zoon van Uw dienares', zegt hij (Ps. 86:16; zie ook Ps. 116:16).

Dan noemen zij het feit dat hun vader geen zonen had, een oneer in Israël. Ze weten niet of er een bijzondere reden voor was; en wij weten dat ook niet. Maar was dit nu een reden om zijn naam uit het verdere geslachtsregister te laten verdwijnen? Mochten deze dochters niet een bezitting hebben in het midden van de broers van hun vader? In het geloof doen zij een beroep op Gods trouw: immers, ook hun verlangen was een erfdeel, als zegen van de Heer, te ontvangen. Nee, zij komen niet met hun begeerten om hun vader te roemen, evenmin om dit erfdeel voor eigen genot te bezitten. Zij verlangen dit erfdeel als rijke zegen van de Heer te ontvangen. Zij ijveren voor de Heer. En zie, daar geeft God antwoord op.

Laten we echter eerst zien wat Mozes doet. Net zoals bij een moeilijkheid met betrekking tot het Pascha (Num. 9), bracht hij deze zaak voor de Heer. Dat is ook voor ons, die om raad gevraagd worden door mannen of vrouwen, de juiste houding: de vragen neerleggen voor het aangezicht van de Heer en wachten op Zijn antwoord. Dat antwoord was hier heel duidelijk en beslist. En als het gaat om de eer en de dingen van de Heer, is dit altijd het geval.

Gods antwoord aan Mozes was: 'u moet hun inderdaad een eigen erfelijk bezit geven, te midden van de broers van hun vader; en u moet het erfelijk bezit van hun vader op hen doen overgaan' (Num. 27:7).

God nam het dus voor de moedige meisjes in alles op. Dezelfde God, Die zo duidelijk beschreef dat de vrouw uit de man is, dat zij niet de gelijke is van de man, deze zelfde God stelt hier met betrekking tot het bezit van de erfenis de dochters met de zonen op één lijn. Hoe heel anders zou de mens doen! God handhaaft echter Zijn scheppingsbeginselen, maar toont tevens aan waar de vrouw dezelfde plaats en dezelfde rechten heeft als de man.

'De dochters van Zelafead hebben gelijk'. Zo vaak het gaat om ijver met het oog op Goddelijke zegeningen en beloften, kan men erop rekenen dat de Heer zegt: 'Dit is juist'. Zou Job, die zoveel vroeger leefde (in de tijd van Abraham), met dezelfde zaak tot de Heer zijn gekomen, toen hij hersteld was voor God? We lezen in Job 42 dat Job drie dochters kreeg. De namen van de zonen worden niet genoemd, wel die van de drie dochters. En dan wordt er gezegd dat er in het hele land niet dergelijke mooie vrouwen gevonden werden als Jobs dochters en dat Job hun een erfdeel gaf onder hun broers (vs. 15).

Het was recht dat men in Israël opkwam voor de erfenis van zijn geslacht. Een mooi voorbeeld vinden we daarvan in Richteren 1:14-15. Achsa was Othniëls vrouw geworden en van haar vader had zij een dor stuk land gekregen als erfenis. Maar wat had zij aan dor land? Zij wendt zich nu tot haar vader met de woorden: 'Geef mij dan ook waterbronnen'. En Kaleb gaf haar hooggelegen bronnen en laaggelegen bronnen. Het ging Achsa om de erfenis, om een goede erfenis, tot eer van de Heer. En dat wordt op prijs gesteld door God. Deze vrouw had een toegewijd hart en daarover verblijdde God Zich.

Zo is het ook bij ons. Alle gelovigen hebben in Christus de erfenis. De vraag is: bezitten onze zusters, jong en oud, dit ook voor hun hart? Hoe licht zijn de zusters in Christus geneigd die geestelijke zegeningen aan de broeders over te laten. Dit is echt niet goed! Iedereen moet voor zichzelf de geestelijke zegeningen in bezit nemen. Het moet ons niet genoeg zijn 'bekeerd' te zijn, maar we

moeten als 'zonen en dochters', zoals de apostel Paulus zegt, ons afscheiden voor God, 'onszelf reinigen van alle bevelking van het vlees en van de geest, en de heiligheid voleindigen in de vreze Gods' (2 Kor. 6:17-7:1).

Als we zo gezind zijn, geeft God niet alleen antwoord op ons gebed om Zijn zegen, maar doet Hij boven bidden en denken. Dat ondervonden de dochters van Zelafead. Eerst spreekt God tot hen. Maar dan vervolgt Hij:

'En tegen de Israëlieten moet u zeggen:

1. Wanneer iemand sterft en geen zoon heeft, dan moet u zijn erfelijk bezit op zijn dochter doen overgaan.
2. En als hij geen dochter heeft, moet u zijn erfelijk bezit aan zijn broers geven.
3. En als hij geen broers heeft, moet u zijn erfelijk bezit aan de broers van zijn vader geven.
4. Als ook zijn vader geen broers heeft, moet u zijn erfelijk bezit aan zijn bloedverwant geven die uit zijn geslacht het nauwst aan hem verwant is, zodat die het in bezit neemt.

Dit is voor de Israëlieten een rechtsverordening, zoals de HEERE Mozes geboden heeft' (Num. 27:8-11).

Hoe mooi! De dochters kregen niet alleen het deel van hun vader, maar God voegde aan Zijn wet een uit vier punten bestaand artikel toe! Deze jonge vrouwen waren daarom, door hun geloof, de aanleiding dat er voortaan een inzetting bestond voor de vrouwelijke linie in Israël. De wens van de dochters van Zelafead had geheel en al Gods instemming; er moest een wet gemaakt worden voor heel Israël waardoor voortaan naar het recht de dochters hun erfdeel in bezit konden nemen.

Dat God ons geeft iets van deze dochters te leren! Maar er is nog iets. Blijkbaar hebben de dochters van Zelafead niet alleen aan hun vader en zijn naam gedacht, met het oog op de belangen van de Heer, maar ging hun hart ook uit naar anderen. Hoe het ook zij, gewild of ongewild: het voorbeeld van hen vindt in dit volk navolging. We lezen zelfs in Numeri 36 dat de beslistheid en de geestelijke kracht van deze vijf dochters de hele stam van Manasse hebben aangevuurd.

De familiehoofden kwamen naar voren tot Mozes en tot de andere familiehoofden van Israël. De priester wordt hier niet genoemd, ook niet de hele gemeenschap, want het antwoord van de Heer was al gegeven; men behoefde er niet meer op te wachten. Het ging er nu alleen maar om, dat de verantwoordelijke leiders het recht van de Heer leerden kennen, zodat zij dit ook konden toepassen, want wat heeft men aan een recht als er geen gebruik van wordt gemaakt?

In Numeri 27 brengen de dochters van Zelafead zelf hun verzoek voor de Heer. Hier vinden we de hele stam vóór Mozes en de leiders als voorspraak. Daarom ook was er geen priester als voorspraak nodig; de stam deed het zelf, ten gunste van de dochters van zijn volk, op grond van hetgeen de Heer gezegd had, want even trouw als de dochters van Zelafead ijverden voor hun erfdeel, even trouw waakte de stam erover dat zijn erfelijk bezit niet verloren zou gaan. Als een van de dochters van Zelafead, die nu hun vaders erfdeel bezaten, zou trouwen met een van de zonen van andere stammen, zou haar erfenis aan de stam waartoe de man behoorde, worden toegedaan en dan zou, zelfs in het jubeljaar, het erfdeel van Manasse voor hem verloren zijn.

Met welgevallen erkent de Heer het rechtmatige van de wens van Manasse. Zoals Hij in Numeri 27:7 van de dochters van Zelafead gezegd heeft: 'Zij hebben gelijk', zo zegt Hij in Numeri 36: 'De stam van de nakomelingen van Jozef heeft gelijk' (vs. 5). En daarop geeft dan de Heer een nieuwe openbaring voor de regeling van de huwelijken in verband met het erfdeel, want Manasse stond erop zich ook niet maar het geringste van het hem toegevalen erfdeel te laten ontnemen. Door huwelijk zouden anderen een stuk van Manasse's erfdeel kunnen bemachtigen, en dat kon toch onmogelijk naar de gedachten van de Heer zijn.

Het antwoord van de Heer is dan ook dat de huwelijken alleen mogen plaatsvinden binnen de grenzen van de stam. Gods antwoord luidde: 'Laten zij tot vrouw worden van wie goed is in hun ogen, als zij tenminste tot vrouw worden van iemand uit het geslacht van de stam van hun vader' (Num. 36:6). 'Verder moet elke dochter die een erfelijk bezit uit de stammen van de Israëlieten erft, tot vrouw worden van iemand uit het geslacht van de stam van haar vader, opdat ieder van de Israëlieten het erfelijk bezit van zijn vader zal erven' (vs. 8).

Welk een besluit! De beslistheid van de vijf dochters van Zelafead kwam de hele stam ten goede en de beslistheid van de hele stam bracht een zegen voor het gehele volk van God.

Dat is ook vandaag niet anders, zusters!

Het is zo mooi om te zien hoe de dochters van Zelafead eenvoudig gehoorzaamden. Ze zijn niet ontevreden over deze schikking. Ze stellen het welzijn van de stam boven die van henzelf. 'Zoals de HEERE Mozes geboden had, zo deden de dochters van Zelafead' (Num. 36:10). Hun namen worden dan genoemd en er wordt aan toegevoegd: 'Ze werden voor de zonen van hun oom tot vrouw ... zo bleef hun erfelijk bezit aan de stam van het geslacht van hun vader'. Alles was goed gekomen door hun geloof en hun beslistheid.

Hoe kunnen we dergelijke 'zusters met deze eigenschappen' in onze tijd gebruiken! Laten de vaders en moeders onder ons erom bidden dat hun dochters zo'n gezindheid openbaren! En laten de jonge zusters die dit lezen – ze lezen toch zeker geregeld al wat hen bezighoudt met de hemelse erfenis? – een voorbeeld nemen aan deze kordate dochters van Zelafead!

Om de hemelse erfenis moet het gaan! Er zijn veel vrouwen die in onze dagen opkomen voor 'vrouwenrechten', maar dát zijn dan niet de 'geboden en rechten van de Heer'. Dat onze zusters toch niet bedorven mogen worden door de voorbeelden die zij opdoen in hun dagelijks leven in deze wereld! Dat zij de Bijbel mogen lezen en geschriften over de Bijbel, opdat zij leren verstaan en gaan genieten van de hemelse erfenis, van de hemelse dingen die ons in de Heer Jezus Christus gegeven zijn, en daar bij leven, daarvoor ook ijveren! Laten zij net zoals een Achsa niet tevreden zijn met het bezit, maar het vruchtbare deel willen hebben, net zoals de dochters van Zelafead willen bezitten wat ook de zonen als erfdeel van de Heer ontvangen!

Vaak komen broeders samen om de Schrift te onderzoeken! Zusters zijn dikwijls verhinderd, want de vele huishoudelijke plichten gaan voor. Zou dat nu willen zeggen dat zij niet naar gelegenheden zouden moeten zoeken met Gods kinderen zich bezig te houden met de rijkdom van de erfenis, namelijk de geestelijke zegeningen in Christus?

Verder moeten jonge zusters bedenken dat God hier zegt dat het huwelijk 'in de stam' moet blijven. Dat wil zeggen: gelovigen mogen niet met ongelovigen trouwen. Als men dit toch doet, gaat het aandeel in de erfenis verloren. En laten we wel bedenken dat iedere verbinding van een gelovige vrouw met een ongelovige niet alleen voor haar, maar voor het gehéél een verlies is.

We vinden in Jozua 17:3 en de daaropvolgende verzen nog eenmaal iets medegedeeld over de dochters van Zelafead. Hier treden ze ook weer naar voren en wel voor het aangezicht van Eleazar, de priester en voor het aangezicht van Jozua en de leiders. Maar nu naderen ze als getrouwde vrouwen. Alles was in orde gekomen. Zij en hun stam hadden juist gesproken in Gods ogen. Zij waren volgens de aanwijzingen van de Heer in het huwelijk getreden met jonge mannen uit hun stam.

Maar nu, nu ging het om het deel dat elke stam in het land kreeg; nu komen zij op voor hun rechtmatig erfdeel. Zij hadden rustig kunnen wachten, toen de gebiedsdelen aan de mannen werden uitgedeeld, tot men aan de vrouwen toekwam. Maar hun hart hechtte grote waarde aan het erfdeel van hun vader.

Daarom kwamen zij voor de priester en leiders om in herinnering te brengen wat God gezegd had. Zij lieten het ook niet aan hun mannen over om dit te doen. Zij kwamen zelf. 'De HEERE heeft Mozes geboden ons een erfelijk bezit te geven te midden van onze broeders', zeggen ze. En Jozua deed alzo, naar het bevel van de Heer, zodat Manasse tien delen kreeg, behalve het land dat aan de andere zijde van de Jordaan ligt.

Deze delen van de dochters van Zelafead vielen niet over de Jordaan, net als die van al de dochters van Manasse, want nadat over het erfdeel van de dochters van Manasse in het midden van zijn zonen is gesproken, lezen we: 'en het land Gilead was voor de overgebleven nakomelingen van Manasse'.

Hoe eenvoudig beriepen deze jonge vrouwen zich op het woord van de Heer! Ook toen ze gehuwd waren, hadden ze dus belangstelling in de dingen van Hem! En meer dan dat! Hun voorbeeld werkte aanstekelijk, want dadelijk na het beslist opkomen van de dochters van Zelafead voor hetgeen God gezegd had, lezen we: 'Want de dochters van Manasse ontvingen een erfelijk bezit te midden van zijn zonen'. De aanwijzing voor enkelen werd zo tot een voorrecht voor allen!

Deze gehele geschiedenis is wel van groot belang voor onze dagen, vooral waar we zoveel horen spreken over de rechten van de vrouw. Mochten wij toch allen onze hemelse 'voorrechten' beschouwen als van onschatbare waarde, en ons nooit door natuurlijke, schijnbaar juiste overwegingen laten verhinderen ervan te genieten! En mochten onze zusters in Christus toch nooit denken dat hun schijnbaar ondergeschikte plaats in de Gemeente ook maar in het minst enige afbreuk zou doen aan hun hemelse zegeningen en het genot ervan. Zij moeten niet rusten voordat zij eenzelfde erfdeel als hun broeders hebben verkregen!

Laten de zusters er wel aan denken dat deze geschiedenis in het bijzonder voor hen aanwijzingen bevat! Hun voorbeeld heeft een uitwerking op hun medezusters, zelfs op hun broeders. Het is mooi om jonge dochters, jonge zusters in hun trouw en in beslistheid te zien. Er rust een grote zegen op. Niet tevergeefs noemt de Schrift ons zo vele gelovige vrouwen: Rachab, Debora, Ruth, Hanna, Abigail, en niet te vergeten de Maria's en de vele andere zusters die in het Nieuwe Testament worden genoemd.

Nee, de zusters zijn niet tot dezelfde strijd geroepen als de broeders. Dit bleek ook in Israël; de vrouwen bleven thuis bij de strijd. Ze hebben niet dezelfde opdrachten voor het openbare leven als de broeders; zo moeten zij in de gemeente zwijgen, zegt de apostel Paulus. 'Maar ik sta aan een vrouw niet toe, dat zij leert of over de man heerst, maar zij moet stil zijn' (1 Tim. 2:12).

Maar heel iets anders is het, als het gaat om ons geestelijk bezit, om ons geestelijk deel. Dat is voor de zusters even goed als voor de broeders. Eenzelfde lot viel allen ten deel. Welnu, dan moeten zij niet aan de broeders overlaten daarvoor op te komen. Ze moeten bescheiden, op de juiste wijze, maar met geloof en beslistheid opkomen en waken voor hun rechten die ze van God Zelf ontvingen, en die ze om Zijnentwil op prijs moeten stellen.

'Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matth. 6:21). Is de Heer Jezus onze Schat, dan zijn onze harten bij Hem. We moeten zoeken en bedenken de dingen die boven zijn, waar Christus is (Kol. 3:1-2)! Vanzelf wijken dan de aardse dingen uit onze gedachten en uit ons oog. Het is heerlijk wanneer ongetrouwde en getrouwde zusters gezind zijn als Maria van Bethanië, die het goede deel koos. Zij ontvingen net als Maria de belofte dat dit deel niet van hun zal worden weggenomen. Het is een eeuwige bezitting, zusters!